

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócy
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěwas,
Swérnje džělaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pôda,
Wokrew óe!

F.

Serbiske njedželske īopjena.

Wudawa ho kózdu žobotu w Smolerjez knihicjischčežni w Budyschinje a je tam sa schtwórlétnej pschedplatu 40 np. dostacž

Prěnja njedžela po ſvjatej Trojizn.

1. Jan. 4, 16—21.

„Luboſez je ſvjast dolonjenja!“

Hlóz (608): Ach, wostaní pschi naž s hnadu! —

Švjast ſjednocžuje ſvjaty
Džé njeboj se ſemju,
Wot Boha čłowitwu daty,
Kiž wježe s luboſezu.

Bóh ſam je luboſez mila,
Kiž nam ho podawa;
Se žobu ſjednocžila
Te naž psches Achrystuſa!

Schtóz w luboſeži ſo khowa,
We Boſy wostanje,
Te duscha s Boha ſtrowa;
Bóh we njej žiwj je. —

Duž mamý dowěrjenje
My na džen žudženja;
Nam połne wumozjenje
Wschak junu ſefħadža! —

Ach, hrěj naž luboſez Boža;
So w Boſy živi ſmy;
Budž naſča ſtudžen ſboža!
— Tak ſbóžni budžemj.

Natwarjaze roſpominanje teksta

Romsk. 11, 33—36.*

„O ſajka hľubokosć bohatſta, woboje teje mudroſeže a wědomnoſeže Božeje!“ Tak ſvjaty Japoschtol ſe ſpodžiwanjom wuwoła, hladajo na to, ſhtož je wón w předadwſich ſtawach roſpominal, na te pucze, kotrež je Bóh tón Knies ſi Izraelſkim ludom a ſi pohanskim ſwětom k jich ſbóžnoſeži ſchoł. Hdźż wón na wyžokoſeži ſwojeho liſta to zyłe hiſchče ras pschehlada, jemu ſłowa a ſyfki pobrachuja, a wón móže jenož do procha padnycz a ſo modlicz a ſi kħwalobnym kħerluſhom ſkonečicz: Žemu budž cžesč do wěcznoſežie!

Lubi kſchesežijenjo, my dženſa tehorunja na wyžokoſeži ſtejimy. Nčiž jenož na wyžokoſeži naturskeho lěta, hdźež je klonzo na njebju hacž nanajwyhſchho ſtupilo, ale tež na wyžokoſeži zyrkwinieho lěta. My do ſady hladamy na tsi wulke kſchesežijanske ſwiedženje. Ras hiſchče na Božu ſpodiwnu radu k nashej ſbóžnoſeži poſladnijem: na žlob w Bethlehemje, kſchij na Golgatha, wotewrjeny row jutrow, horu Božeho ſpěčza a ſwěczenje ſvjatkowneho wohenja. Ssmy na wyžokoſež postupili a nětko psched majestosću Trojenicžkeho ſameho ſtejimy. Potajne mijelčenje, mroki a czěmnota psched nim du. A tola: „w twojim ſwětle my ſwětlo widžimy“, a w tym ſo jo widžimy, my do procha k ſemi padnijem: O ſajka hľubokosć

* Psches nělajku ſmyſtu njemóžach toſamo bohužel tydženja wocžiſhčęz dacz.

bohatstwa, wobojte teje mudroscze a wedomoscze Bozeje. Temu budz czescz do wecznoscze!

Njewurciane, hloboke je Boze bycze; sktoz chze jo se swojim hamnym rosom wopshijecz, temu zo dze ka z ezelwjekej, ktryz chze dno morja wumericz. Bolny zo nad jeho hlowu hromadu wala. Wopomu wulke twarjenje sweta! s niczeho do bycza swolane, tu steji, kajka hlobokoscz! Wohlej njewuliczeniu byku stworjeniow, jich doby, sktaltu a waschnia, kajka hlobokoscz! Pschebywaj jenoz pschi jenym lopjeschku, kotrej hy wot haloiki storhnyl, abo pschi zivjenju w jenej jenickzej kapieciezzy wodn a pschi schpihelu twojego wcezka abo pschi potajnosczach twojego mucha, kajke hlobiny! Wotewr wulke knihy historije sweta. Wobhladaj pucze kotrej je Boh se wschemi ezelwiekami, kotrej je won woszbie s Israelskim ludom schol, kotrej won hiszheze dzenza s naachim ludom dze: „ka t n jedopystanu su jeho budzenja a t nje wuzledzenju jeho pucze!“ Skonczenie spominaj ham na swoje zivjenje, na dzelo, kotrej Boh s tobu ma, na pucze, kotrej je cze wjedl, ka t je s dobrotu a se budom, s wjeshelom a se frudobu, kotrej je tebi pozkal, wotmienial; skto tez twoje hamne zivjenje wopokaže? „o kajka hlobokoscz bohatstwa, wobojte teje mudroscze a wedomoscze Bozeje!“

Ale hlobiny bositwa nam kschescijanam potajne wostacz njezbija; wone zo nam w Chrystuszu wotewrja. W nim je Boh saweschk precz szinil, ktryz je won naachje hreszneje wutroby dla psched najszwyczisze swojego bycza szzahnyl. W nim je njebjeza rostorphnyl a hlobiny swojeje luboscze sswil; w nim je zo nasch Wotz szinil a je nam t wjedzenju da, sktoz tez chzchu jandzeljo wohladacz. W nim je swjateho Ducha pozkal, ktryz naa sazo t Bohu pschiviedze w swjatej zyrlwi psches tchcenizu, spowiedz, slogo a Boze wotkasanje, t temu Bohu, wot kotrehoz je wschitko wukhadzalo a kotrehoz khalimy a t kotremu z zo modlimy se swjathym Pawolem: „Wot njeho, psches njeho a we nim su wschitke wazy. Temu budz czescz do wecznoscze!“

Wjeshel zo, luby kschescijano, so je twój Boh tebi bliże pschischol. Wjeshel zo, so won njeje tebi njesnate, morwe bycze, kotrej njemóze blyshcenz, ani widzecz, vytacz ani lubowacz, woschewicz ani wobsbozicz. Wjeshel zo, so masch zimeho Boha, sswjeneho Boha, Boha Wotza, Ssyna a swjateho Ducha. Wjeshel zo dzenza na swjedzenju swjateje Trojizy, jeho trojakeje hnady, ktraž tebje psches zivjenje pschewodza. Pschi kschcenizu tebje preni ras setka. S tskröznym wotkrepjeniom s wodu se slogoami: „Ja kschezu tebje w mjenje Boha Wotza, Ssyna a swjateho Ducha“ bu ty pschijath do raja a hnady trojenickeho Boha. Swony, kotrej njedzesski dzeni tsi ras swonja, tebje t modlenju t tsiraschwjatemu napominaju. Tsi wulke swjedzenje zyrlwie, hody, jutry a swjatki, skutki a pucze Trojenickeho pschipowiedazu. W kschescijanskiej wérje, t kotrej zo posnawasch, ty Wotza, Ssyna a swjateho Ducha wusnawasch. Hdyz swon t modlitwo tsi ras pschebinwa, hdyz zo t pschibash tsi porsty sbéhnu, hdyz w pschiblowie reka: wszech dobrych wazow su tsi, dha su to same dopominjenki na trojenickeho Boha. Skonczenie, hdyz te tsi woslednje horschcze semje na kaschez padnu, hiszheze t nam se swojej hlobnej reczu wo hnade Trojenickeho recza, ktraž je semrjeteho pschikrywaka a se swojim slozym schkitom jeho w poslednim budzenju schkituje. Tak tebje hnada a milosz trojenickeho Boha psches zyle zivjenje pschewodza. Djerz zebi wérui do njeho krutu a hódnu.

Ssu-si tez to njedowumérjene hlobiny, do ktrychz ty pschi tym hladach, wérje budze na wosledku wschitko swetlo. Nasche sposnacze po kruhach jumu pschestanie. Potom ty we wecznej krafnowsczi Wotza, Ssyna a swjateho Ducha, trojenickeho Boha posnajesch a se wschitkimi sbóznymi a swjathymi khalobny khelusich spewasch, ktryz psches njebjeza klinezi: Sswjath, swjath, swjath je Boh, ton knies Zebaoth, wschitka semja je jeho czesce polna. Temu budz czescz do wecznoscze!

Boh Wotze, Ssyno, Dacho, daj,
So kózdy lud a kózdy kraj
By tebi sdobnu khalbu spewal
A tebi t czescz dobre dzélat!
O sbóznie, tsi kroc sbóznie ma
Sso lud, tiz tebi pasz zo da.
Budz, Bozo, twoje mieno rjane
Na weczne s khalbu oschekrafjanane.
Halleluja, Halleluja! Hamjen.

M. H.

Krótkie wéruwusnacze.

Hlos: Ja s njebjez dele pschihadzam —.

Do Boha Wotza wérmy,
Psches Chrysta jeho dżeczi smy;
Won stwori, sdzerzi, wodzi naa
A sastara wschêch kózdy czaß.

Do Jezom Chrysta wérmy,
Won, Boh a ezelwiek rodzeny,
Te sa naa wumrje na kchizu,
Nam wotankyl pucz t zivjenju.

Do Sswjatoh' Ducha wérmy
A jeho Bozi tempel smy;
Won s Wotza, Ssyna wukhadza,
Masch troschtař je, naa wuzwjecza.

F.

Nétko hakle tak prawje.

Zato bësche zebi hrabja Zinzendorf wotmybil, do swjateho mandzelstwa sastupicz, won swojej njewjesze pižasche: „Hewak pola mnogich rěka: „Ja zym zo woženil, a teho dla pschińc nje-móžu“. Ale nětko chzu hakle tak prawje pschińc“. A wopravdze, jeho mandzelstwo bësche bohacze żohnowane sa Boze kralestwo. Ze wschał tez kschescijanski mandzelsti swiast domisna luboscze, schula pobožnoscze; pschetož won je wobras a snamjo luboscze Chrystusoweje a jeho zyrlwie. Wschelakore pschiležnoscze t zebje-saprêwanju, kotrej won pschinjeze, tak mnohe wopory, kotrej won napolozha, nawaby t modlenju, tiz won se swojimi wschelakimi żohnjenjemi sbudzuj, njezbija a njemóža tola podarmo bycž sa Boze kralestwo. Kac blašniwe je tehodla samowjenje prosheneho w evangeliju: „Ja zym zo woženil, a teho dla pschińc njemóžu.“ A tola, ka t mnogich naſledníkow je won mél!

Tene ruske pschiblwo praji: „Džesch-li s domu, dha modl zo junkróz; džesch-li na morjo, modl zo dwajkróz; džesch-li pak t wérowanemu wottarju, modl zo tskróz!“

F.

Wobroczenie Sserbow ke kschescijanskej wérje.

(Pokraczwanje a skonczenie s čízla 21.)

So pak kschescijanstwo tehdz w Sserbach zyle kónz wsało njeje, hodzi zo t teho dopolasz, so su zo te zyrlwisko-kschescijanske zloga, kotrej běchu Sserbjo pschi swojim wobroczenju psches

morawskich misionarow dostali, hac̄ do nasheho časa mjes Sserbami wukhowale. Kschečijanstwo staj mjenižy taj dwaj kłowjan-skaj japoschtołaj, Cyrill a Method, s Bolharskeje w nětčischijskaj europijskej Turkowskej do Morawy a do Čech pschinježloj. Wona jstaj tehdy tež bibliju a tójskto zyrkiwskich knih do kłowjanskeje rēče pscheloziloi. Jako Sserbjo po roswuczenju morawskich misionarow ke kscheczijanstwu pschecstupichu, dostachu woni tež nowe słowa, kotrež běchu s kscheczijanstwom s rēče bolhařskich Słowjanow do Morawy pschischle. Takte słowa sú: zyrkej, kscheczic̄, kscheczeńza, kschecniczka, kscheczenie, kscheczijan, pop a teho runja. Sserbjo maja jenož jene jeniczke zyrkiwsko-kscheczijanske słowo s němſkeje rēče, mjenižy słowo „dupa“, kotrež s̄o wot němſkeho „dupen, taufen“ wotwodžuje. To je pola nich poſdžischo w tym času město dostało, hdžez němſzy misionarojo kscheczijanstwo mjes Sserbami wuczachu; pschetož w času morawskich misionarow žana dupa trjeba njebě, dokelž tuči po waſchnju najstarscheho kscheczijanstwa pohanow tak w rěkach kscheczijachu, kaž bě kscheczenik Jan Chrystuša w rēzy Jordanje kscheczil.

Hakle jako bě němſki kral Hendrich I. s Wuherſlimi mér ſejnili a potom hłomacžanskich Sserbow sbl a mischnjanske mark-hrabinstwo ſaložili, naſta ſa rospcheczéranje kscheczijanstwa mjes Sserbami ſe ſtronu romsko-katholickich Němzow lepschi čas. S nowa pschiindzechu němſzy misionarojo do kraja a předowachu kscheczijansku wěru. Tola džesche wobroczenje Sserbow jeno vomału do předka, dokelž jich misionarojo ſerbski njemózachu. Lepje cžinjeſche ſo to, jako bě němſki kral Ota, Hendrichowy syn, w lècze 965 w Mischnje woſebite biſkopſtwo ſaložil, kif dyrbjeſche ſebi rospcheczéranje kscheczijanstwa mjes Sserbami dac̄ naležane bycz. Mischno bu wot něk město, s kotrehož ſo žohnowanje kscheczijanskeje wěry na wſchón ſerbski lud wuliwasche. Někotri ſi mischnjanskich biſkopow mózachu tež ſerbský a starachu ſo ſa to, ſo Sserbja ſerbskich duchownych dostachu, kif ſo ſa ſwoje ſaſtojíſtwo tehdom najſkersho w Mischnje pschihotowachu. Woſebje dasche ſebi džesath mischnjanskii biſkop Benno kscheczijanstwo mjes Sserbami hac̄ najbole naležane bycz. Benno, kif bě wot lèta 1066—1106 biſkop w Mischnje, pschebiywasche ſam husto w Sserbach, mjenižy w Hodžiju, hdžez mějſche ſwój hród a hdžez tež ſa Sserbow w lècze 1076 zyrkej k česczi ſwiateho Pětra a Pawoła natwaric̄ da. Hodžijska zyrkej je po tajkim jena, najprěñſich w naſchim ſerbskim kraju.

Krótko prjedy běchu Sserbjo wot lèta 1002 na 30 lèt k wulkemu kralestwu pôlskeho kraja Bolesław a Khrobleho pschiblischeli, a dokelž bě tutón hžom kscheczijan a mějſche w ſwojich wójskach tež kscheczijanskich měſchnikow ſobu, kif běchu Polazy, dha je jara k wěrje podobne, ſo je tež tuto pôlske knieſtwo we Lužicach k roſſcherjenju kscheczijanskeje wěry mjes Sserbami ſlužilo, dokelž Sserbjo pôlskich prédarjow ſkerje roſymjachu, hac̄ němſich. Wopomným pak někto to, ſo we Lužicach wot lèta 1002 husto kscheczijanske pôlske wójsko ſtejſche, a ſo ſebi wot lèta 1066 mischnjanskii biſkop Benno wſchu móžnu prózu ſi wobroczenjom Sserbow dawasche, dha ſpósnajemy, kaf wopacžna tamna ſtara powjescz je, po kotrejž ſtaj w lècze 1116 němſki wójwoda Lothar a magdeburgski arzbifkop Adelgott stareho pschibohu Flinza pola Wownjowa roſlamaloj a do Sprewje čiſnyloj. Mjes Sserbami bě tehdom wjèle hóle hžom kscheczijanska wěra wſchudžom dobyla. Sa wobtwjerđenje teje ſameje we wutrobach Sserbow starasche ſo woſebje tež wot lèta 1213 nowe ſaložene tachantſtwo w Budyschinje, kotrež bě w ſpomnjenym lècze 21. mischnjanskii biſkop Bruno, rodženy knies ſ Barta, ſa ſwoje pjenesy ſaložil. Dokelž bě biſkop Bruno wot ſwojeje mlodoſče ſem ſe Sserbami derje ſnaty a najſkerje tež ſam ſerbskeje rēče móžny, dha wjedžesche wón tež, kaf nuſnje Sserbjo, jeli dyrbjachu ſo zyle ſwojeho stareho pschibójſtu a wotſtajic̄, duchownych trjebachu, kif mózachu jim kscheczijansku wuczbu

s pomozu maczeńceje rēče wudželec̄. K wocžehnjenju tajkich ſerbskich duchownych ſaloži wón Budyske tachantſtwo. S tým ſlemi pak tež poſlednju móz, kotrež ſnanou hiſhce pohanſtwo mjes Sserbami mějſche. Sto lèt poſdžischo bě wjetſchi džel naſchich nětčischijských ſerbskich zyrkiwów natwarjeny, w kotrejž ſo naſchi wózjojo ſ temu žiwemu Bohu modlachu, kif je njebjeſha a ſemju ſtvoril.

Tracze luboscze.

Schtož nědh ſubo mějſche
A wofſchew běſche wutrobje,
To do pomjatka ſapich ſej
A ženje ſ njeho njefhubjej.

Daj mětno tutej drohocze
W najhlubſchej ſwojej wutrobje;
Kaž luby row ju ſebi haj
A ſ kwětkami ju wobdawaj.

A kóždy poſtrow poſkłany
A kóždy koſch, kif dostał ſy,
Haj, ſamo hórke dželenje —
O ſank ſej wſchitko do dusche:

Tak ſo tu junu po lètach
Sso móžesč kſchewic̄ w starých dnjach
S tým rjanym ſbožom ſańdžentym
A ſbóžnym čaſom wuzithym.

A kaž wot wina ſlōdkeho
Wón khowa proſdne ſudobjo,
Tak dopomjecze womlodži
Cži wutrobu a myſlicžki.

Hlej, róža wjadnje po noz̄y,
Wſchón ſemſki blyſchcz je ſachodný;
To jeno tebi woſtawa,
Schtož lubowasche wutroba!

K. A. Fiedler.

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

— Lètny ſwjedženj evangelsko-lutherskeho misionſtwo mějſche lètka ſwoju woſebitu wažnoſć, dokelž ſ nim ſwjedženj 200 lètneho lutherskeho misionſtwo jubileja hromadu padže. Woprawdžit hubjelſki dženj je dženj 9. juliya, hdžez budže ſo tež w ſakſkých Božich domach ſwjecžic̄. Dokelž pak evangelsko-lutherske misionſtwo kóždy krócz ſrjedu po ſwjatkach ſwoj ſwjedženj ſwjecži, je ſo tón hubjelſki ſwjedženj ſobu ſwjecžil. Rano wotměwasche ſo misionſka Boža ſlužba ſ předowanjom, lètnej roſprawu a ſapokafanjom jeneho misionara. Hubjelſki ſwjedženj běſche na popołdnje poſtajeny. K ſroſymjenju njeh ſo pschijpmomi: 9. juliya 1706 pschijedžeschtaj Ziegenbalg a Plütschau, přenjej misionaraj přenjeho evangelskeho misionſtwo, k brjohej w Trankebar w naraňskej Indijskej. Psched 200 lètami je evangelsko-lutherska zyrkej ſ misionſtwo ſapocžala, je ſwěru dželača a rjenje ſeje naſche misionſtwo. Těho pucž-pschihotowáj je był Bartrom Ziegenbalg ſ Połcznižy, hdžez ſo 1883 200 lètny wopomnjeniſki dženj jeho naroda ſwjecžesche. (Madrobnishe wo jeho živjenju a ſkutkowanju podam ſ hubjelſkemu dnjej.)

Hubjelſki ſwjedženj w Lipsku ſwjecžesche ſo ſpomnjeny dženj 6. junija popołdnju w 4 hodž. w ſanskej zyrkwi. Pschednoschf běſche pschedkydſtwo evangelsko-lutherskeho misionſtwo ſ dživanjom na to, ſo je Ziegenbalg Lužicjan był, do rukow kniesa fararja Jakuba ſ Nejewacžidla položil. Boži dom běſche ſ nutrnhmi poſkłucharejmi napjelnjeny. Pschi woltarju mějſche najprjedy knies generalny ſuperintendentka Hoppa ſ Hildesheimia rēč. Na to mějſche knies farar Jakub ſ kletki ſwjedženſki pschednoschf:

Pschednoschf k. fararja Jakuba poczahowasche so wožebje a) na živjenje a skutki prénjeho evangelisko-lutherskeho mišionara Bartromja Ziegenbalga, wo kótiymž je k. Jakub 1883 knížku pišal (wudata wot ev.-lutherskeho ſerbskeho knihownego towarzstwa); b) na roswiwaniye evangeliskeho mišionstwa w Indijskej hacž do dženſniſcheho dnia, w kótiymž ſu wchudžom dobre ſcěhovki Ziegenbalkoweje ſhwernoseče pytnyč. Hdyž k. farar Jakub na kónzu ſwojego wožcherneho pschednoschka naspomni, kajke Bože žohnowanje tež na domišnje a wóznej krajinje Ziegenbalkowej, na Lužizh, wotpoczuje, poſa wón pſchi ihm na wurjadnu luboſež k mišionſtu, fotraž naſche Lužiske wožady, bratrowske (Herrnhutſke) němske a ſerbske nimale jenak wožkneži a pſchiha k temu ſwjeſelaze wohtivjerdzenja pſches pomjenowanje někotrych poſběhowazych woporow ſa pohanſke mišionſtu ſ naſchich ſerbskich wožadów. Po pschednoschku mějachu ſo jubjelske poſtrowjenja wot ſakſkeho ev.-luth. konſistorſtu, wot ſakſkeho mišionſkeho hlowneho towarzſtu. Knjes mišionſki direktor Schwarz cítaſche telegrafiske a listne poſtrowjenja, na prénim měſeče pižmo Lužiskeje konſitorialneje wýſchnoseče, woſrjeſneho hetmanſtu w Budyschinje. Tež wón naspomni, ſo je ſo jemu wjeczor prjedy wot jednoreho muža wulki dar wot 5000 hrivnow ſa jubjelski fond pſchepodał. S wótczenaſchom a modlitwu ſo ſhwjatočnoſež ſkoneči. Boh chyžl naſche mišionſtu do noweho létstotetka ſe ſwojim milym žohnowanjom pſchewodžecž.

W Barče. Sañdženu wutoru, 12. junija, ſhwjeczachym mišionſki ſhwjedzeň w naſchim ſlužbu Božim domje. Hdyž tež nam jaſnoſež ſkónza na ujebiu na naſch puež ujeſwěczeſche, dha tola ſkónza Božeho žohnowanja a wjeſela ſo nam najrjeuſcho blyſčesche. Wjeſele běſche, wulku wožadu wiđecž, kif na ſemſcheniomaj Boži dom napjeli, mjes njej wjeſcha licžba ſe ſužodnych wožadow, wjeſele rjane poradzenje ſhwjedzenja — rjany ſchtyri hložny ſhórfi ſpěw hnydom je wutrobje ſdželi, jako ſakſincža: „Wjeſele ſo w tym Knjesu!“ A požohnowane běſche bohacze ſlowo ſhwjedzeňſteju prédarjow kaž ſhwjedzeňſka kollektu. W 2 hodž. čah, wobſtejazh ſ něhdž 18 duchownych, kótiymž ſo zyrkwiſke pſchedſtejcerſtu wožady pſchijamky, do Božeho doma na ſerbsku Božu ſlužbu cíehnjesche. Po woſtarnej Božej ſlužbje, wot knjesa fararja Domashki-Budeſčanskeho džeržanej, knjes farar Waltař-Wožlicžanski, kif je naſchim ſerbskim wožadam hižom na wſchelskich ſhwjedzenjach ſ Božim ſlowom na poſběhowaze, wutrobu ſapſhijaze waſhnje ſlužil, prédowasche po ſaložku texta Nehem. 8,10. S móznym ſlowom wón wutrobj nutrniye poſluchaſzych ſa ſhwjath ſkutki mišionſtu ſ nowa woſrjewasche, jimi pſchivolajo: Miſionſkeje wožady ſylnosež je wjeſele na tym Knjesu — tehodla, miſionſka wožada, 1) ſ wjeſelym džakom pohladaj na ſwojeho kražneho knjesa, 2) ſ wjeſelej ſwérku pſchinjies tež pohanam bohatſto jeho hnadi, 3) ſ wjeſelej nadžiju budž wěſta ſkonečneho kražneho dobyča. Na žohnowanje ſcheczijanſtu, kif ſhami wužiwamy, poſaſujo, kaž na wožebje wabjaze ſnamjenja: na Ziegenbalga, naſcheho Lužiskeho werybratra, kif pſched 200 létami jako prěni evangelisko-lutherski mišionar do Indijskeje wucžahn, a tež viſkopa Venna-Miſchnjanſkeho, kif ſerbskim wózam evangeliј pýtaſche pſchinjies (ſobotu 16. junija je runje 800 létiny ſmjernej džen Venna), na mołwiesche, niz wuſtač ſ dobroproſchenjom kaž ſ woprowanjom ſa tónle najwoſcherniſchi ſkut ſyrlwineje luboſeže. Woſtarne ſkonečnu Božu ſlužbu k. farar Jakub Mjeſhwacžidliſki wobſtara. ſerbska wožada ſkadowasche pſchi wuſhodže 277 hr. 72 np. ſa mišionſtu, k cíemuž hiſheče ſ němskeje Božej ſlužby 124 hr. 67 np. pſchividž, tak ſo běſche w hromadze 402 hr. 39 np. — Na němſtej, w 4 hodž. ſo ſapocžazej Božej ſlužbje knjes duchowny Berg ſ Budyschyna prédowasche. Po ſaložku ſlowa Khrystuſhoveho wo wučehnjenju a ſcheczenju japoſchtołow, Matth. 28, 18 — 20,

wukladowasche na ſahorjaze, živjenja-poſne waſhnje: Pschikafnja Jeſom Chrysta hiſheče pſchezo starý ſaložk wſchego miſionſkeho ſkutowania na kónzu druhého miſionſkeho létstotka, a džesche: Wona dawa prawo a pſchikluſchnoſež ſa miſionſke ſkutowanie, a ſawěſeži jeho žohnowanje a plód. Šwědzeſenje wěrh, luboſeže a nadžije klinčeſche ſ pređarjowych ſlowow. Woſtarne liturgiju pſchi tym knjesaj fararjej Mróšak-Hrodžiſchežanski a ſubiza-Buſcežanski wobſtaraschtaj. Kaž běſche ſo ſhwjedzeňſte měſtro ſ cíeſhymi wrotami wuphſchilo ſ pižmom: „Boh žohnuj ſwjate miſionſtu!“, tež wěža ſ khorhojemi a woſtarneſchežo ſe ſelenymi roſtlinami, tak chyžl Boh tón knjes naſchu wožadu kaž tež dale wſchitke naſche luboſeže ſerbske wožady pſchezo dale pſchicž ſ myſku a luboſežu ſa wulki ſkut ſkutowacž, ſo by ſo dopjelnilo tež ſ naſchej pomožu: Boh žohnuj ſwjate miſionſtu!

Próſta, wſhem ſerbskim ev.-lutherskim wožadom w ſalskej wuprajenia.

W mjenje ſomíſije, wot wýſokodostojneje „Hlowneje ſerbskeje prédarſkeje konferenzy“ ſakſ. Hornj. Lužizy na wudacze někotrych nowych „wěruwſnawarskich“ ſherluſhlow nědawno pomjenowaneje, njech ſu wſchitzu knježa duchowni ſerbskich lutherskich wožadow ſ tutym pſcheczelnje proſheni, knjeſej ſsmolerzej abo tež ſnatemu podſpomnjenemu w Budyschinje **bes ſomđenja a hacž do pſchichodneho ſchtyrtoſta** dobročiwiſe ſ kartu abo tež ſklađnostiſe ſdželicž, hacž a hódźnje ſak wjele exemplarow (na dobrej jaſnej papjerje pſchijnje wuhotowaneho a do ſerbskich „Spěvařſkich“ naprawjeneho listna, 4 ſir. wožbah., niz papjerki) **poła nich** něhdž ſtrebných budže?! — Cíim wjazh ſo cíiſcheži, cíim tuňſhi naſkad budže, a ſnadno někajki cíiſty wuſoch ſo ſhytk pſchipadnje ſ džela „ſerbskemu knihownemu towarzſtu“! Nadžijomne budže jenotliwý exemplar ſo ſa jenicžki pjenježk dacž hódžicž, duž ſa 1 hrivnu 100 ex., ſa $1\frac{1}{2}$ hr. 150 ex. atd. A tón abo druhí ſamožith wožadu abo tež wěſče někotſi dobročeljo w hromadze nuſny a ſnadny pjenjes dobročiwiſe poſkieža, ſo by trěbny a wužitny dar ſu najmjeuſcha kóždy wožadžin ſpovjedny ſtar mohł **darmo** doſtač a ſebi do ſwojich „Spěvařſkich“ **rad a lubje a džakownych pſchijamky** a do nowych najlepje hnydom ſobu ſavjaſacž dacž. —

—n.

Dalische dobrowolne dary ſa wohe armeniſle ſyrotu i pomožu w nufy:

S Rakečanskeje wožady:

M. N. ſ Komorowa	1 hr. — np.
----------------------------	-------------

S Michalskeje wožady pſches knjesa fararja Rádu:

G. w Budyschinje	5 "
----------------------------	-----

Al. na Židowje	3 "
--------------------------	-----

W. " "	5 "
------------------	-----

H. " "	50 "
------------------	------

Kr. " "	50 "
-------------------	------

S „Bartskeje wožady pſches knjesa fararja Mateka:

M. W. ſ Buſojný	5 "
---------------------------	-----

M. N. ſ Barta	2 " 50 "
-------------------------	----------

S Hrodžiſkeje wožady pſches k. fararja Kſchijana:

M. N. ſ H. Hunjowa	2 " 50 "
------------------------------	----------

N. N. ſ Janez	3 "
-------------------------	-----

Wudowa S. ſ Čerwjenych Nožliz	1 "
---	-----

S Hrodžiſchežanskeje wožady:

M. N. ſ Hrodžiſcheža	3 "
--------------------------------	-----

Hromadze: 32 hr. — np.

W mjenje woſohich ſyrotow wutrobny džak.

Gólc̄, redaktor.